

NORGES HØYESTERETT

Den 17. desember 2018 avsa Høyesterett bestående av dommerne Endresen, Møse, Bergsjø, Falch og Berglund dom i

HR-2018-2396-A, (sak nr. 18-111008SIV-HRET), sivil sak, anke over dom:

Bragerhaug Invest AS

(advokat Arne Seemann-Berg – til prøve)

mot

Erling Rolstad AS

(advokat Wilhelm Hopen – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Berglund**: Saken gjelder regress mellom samkausjonister. Den reiser spørsmål om forståelsen av en avtale mellom kausjonskreditor og innfriende kausjonist, og om hvilke konsekvenser avtalen har for regresskravet.
- (2) Erling Rolstad AS, heretter betegnet Rolstad, og Bragerhaug Invest AS, i det videre omtalt som Bragerhaug, stiftet sommeren 2010 selskapet Bragerhaug og Rolstad Asphalt AS, som drev entreprenørvirksomhet i form av asfaltarbeider. Dette selskapet hadde et låneengasjement i DNB Bank ASA, heretter betegnet som banken eller DNB, som blant annet var sikret med pant i utestående fordringer. Etter at selskapet kom i en vanskelig økonomisk situasjon, inngikk det en avtale med DNB om en tilleggskreditt på 3 000 000 kroner. Også denne ble sikret i blant annet utestående fordringer. Da tilleggskreditten ble misligholdt, krevde banken ytterligere sikkerhet, og den 9. september 2013 avga Rolstad og Bragerhaug selvskyldnerkausjoner på 3 000 000 kroner.
- (3) Den 28. januar 2014 sa DNB opp Bragerhaug og Rolstad Asphalt AS' engasjement i banken med øyeblikkelig virkning, og selskapet ble tatt under konkursbehandling 7. februar 2014.

Ved konkursen abandonerte konkursboet blant annet de pantsatte fordringene, jf. konkursloven § 117b, som var tiltrådt av banken.

- (4) Sommeren 2014 tok Rolstad opp spørsmålet om kjøp av kundefordringene med Bragerhaug, som da ikke hadde interesse av dette. Kort tid etter avsto DNB et tilbud fra Rolstad om kjøp av fordringene for 100 000 kroner. I stedet valgte banken å forsøke å inndrive disse, noe det senere viste seg at den ikke lyktes med.
- (5) Den 19. januar 2015 sendte DNB påkrav til Rolstad og Bragerhaug om at et kausjonsansvar på 778 035 kroner ville bli gjort gjeldende.
- (6) Rolstad og Bragerhaug fremsatte innsigelser mot kravet. Den 9. februar 2015 fremsatte banken nytt påkrav om dekning av kausjonsansvaret, da på 710 945,24 kroner. Rolstad tilbød DNB dekning av sin halvdel, men banken avsto dette under henvisning til at det forelå et solidaransvar.
- (7) Rolstad inngikk deretter, 24. februar 2015, en avtale med banken om innfrielse av kausjonen og kjøp av kundefordringene. Samlet innbetalte Rolstad 717 112 kroner, hvorav 100 000 kroner var angitt å knytte seg til kjøp av kundefordringene. Tilleggs kreditten som partene hadde kausjonert for, ble ved dette fullt oppgjort. Rolstad og Bragerhaug er uenige om forståelsen og virkningen av denne avtalen.
- (8) Etter det opplyste la partene og banken til grunn at den avgitte kausjonen måtte forstås slik at tilleggs kreditten, og det tilhørende kausjonsansvaret, skulle nedkwitteres før det opprinnelige låneengasjementet ved realisasjon av bankens pantesikkerhet.
- (9) Som følge av innfrielsen av kausjonsforpliktelsen fremmet Rolstad i mars 2015 et regresskrav mot Bragerhaug på 308 556 kroner. Bragerhaug bestred kravet, og saken ble bragt inn for Vestre Slidre forliksråd. Forliksrådet innstilte behandlingen av saken, og Rolstad tok ut stevning ved Valdres tingrett i mars 2016.
- (10) Valdres tingrett avsa 6. mars 2017 dom med slik domsslutning:
- "1. Bragerhaug Invest AS dømmes til å betale Erling Rolstad AS 308 556 – trehundreogåttetusenfemhundreogfemtiseks – kroner innen to uker fra dommens forkynnelse med tillegg av lovens forsinkelsesrenter for hele beløpet fra 27. april 2015 og frem til betaling skjer.**
- 2. Bragerhaug Invest AS dømmes til å betale Erling Rolstad AS sakens omkostninger med 89 310 – åttinitusentrehundreogti – kroner."**
- (11) Tingretten la i sin dom til grunn at Rolstad hadde innfridd kausjonen med 617 112 kroner, og i en samtidig, men selvstendig transaksjon, kjøpt kundefordringene for 100 000 kroner. Retten fant det videre bevist at Bragerhaug var kjent med dette.
- (12) Rolstad iverksatte også inndrivelse av den største kundefordringen som var ervervet, rettet mot HAB Construction AS. Da saken mellom disse sto for Eidsivating lagmannsrett, ble det inngått et forlik som innebar at HAB Construction AS betalte 2 000 000 kroner til Rolstad. Etter dekning av sakskostnader utgjorde Rolstads nettoinntekt på fordringen om lag 1 500 000 kroner.

- (13) Bragerhaug anket dommen fra Valdres tingrett til Eidsivating lagmannsrett, som 2. mai 2018 avsa dom med slik domsslutning:
- "1. Anken forkastes.**
2. I sakskostnader for lagmannsretten betaler Bragerhaug Invest AS 69 652 – sekstinitusensekshundreogfemtito – kroner til Erling Rolstad AS innen 2 – to – uker etter forkynnelse av dommen."
- (14) For lagmannsretten erkjente Bragerhaug at han hadde visst at Rolstad forhandlet med DNB om kjøp av fordringene, og han frafalt en tidligere anførsel om at han og Rolstad hadde inngått avtale som innebar frafall av Rolstads regresskrav.
- (15) Lagmannsretten la til grunn at bankens salg av fordringer til Rolstad var et reelt og selvstendig salg, og ikke en del av et samlet oppgjør av kausjonsansvaret. Ved salget ble pantet realisert, ikke frigitt. Verken DNB eller Rolstad hadde derved oppgitt sikkerheter til skade for Bragerhaug, og det var ingen holdepunkter for at Rolstad hadde frafalt retten til å gjøre regresskravet gjeldende.
- (16) Bragerhaug har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken gjelder bevisbedømmelsen og rettsanvendelsen.
- (17) Den ankende part, *Bragerhaug Invest AS*, har i hovedsak gjort gjeldende:
- (18) Avtalen mellom DNB og Rolstad innebar at Rolstad trådte inn i pantesikkerheten som var stilt fra Bragerhaug og Rolstad Asfalt AS, jf. finansavtaleloven § 70. Etter denne bestemmelsen trer en innfriende kausjonist inn i kreditors krav og i eventuelle sikkerheter som er stilt. Gjennom inndrivelsen av sikkerheten han trådte inn i, fikk Rolstad dekket det totale kausjonsansvaret. Det er da ikke grunnlag for et regresskrav mot Bragerhaug.
- (19) Den kjøpesummen som Rolstad betalte i tillegg til inndekning av kausjonsansvaret, var betaling for retten til å beholde det fordringene innbrakte utover hva som var nødvendig for å dekke kausjonsansvaret. Overdragelse av fordringene var derfor begrenset til det som ikke allerede var overført gjennom subrogasjon etter finansavtaleloven § 70. En medkausjonist kan ikke kjøpe den delen som skal gå til dekning av kausjonsforpliktelsen eller tilhørende regresskrav.
- (20) Dersom salget av fordringene var mer omfattende, har DNB og Rolstad frafalt sikkerhet som kunne tjent til dekning av Bragerhaugs krav. En analogisk anvendelse av finansavtaleloven § 66 må derfor føre til at kausjonsansvaret og regresskravet er bortfalt fordi kravet ikke er inndrevet i tråd med reglene om inntreden i stilte sikkerheter. Det samme følger av ulovfestet rett, hvor det klare utgangspunktet er at kausjonisten ved subrogasjon trer inn i kreditors krav og tilhørende sikkerheter. Den som møtes med et regresskrav, kan i slike tilfeller gjøre gjeldende de innsigelser han måtte ha mot opprinnelig kreditor, her DNB.
- (21) Bragerhaug Invest AS har lagt ned slik påstand:
- "1. Bragerhaug Invest AS frifinnes.**
2. Erling Rolstad AS dømmes til å erstatte Bragerhaug Invest AS' omkostninger for lagmannsrett og Høyesterett."

- (22) Ankemotparten, *Erling Rolstad AS*, har i hovedsak gjort gjeldende:
- (23) Lagmannsrettens begrunnelse og resultat er riktig. I forbindelse med konkursen i Bragerhaug og Rolstad Asfalt AS valgte Rolstad å innfri kausjonsansvaret, og selskapet kjøpte samtidig kundefordringene som DNB hadde pant i. Kjøpet skjedde etter lengre tids forhandlinger og til markedspris. Fordringskjøpet innebar ikke en frigivelse av pant, men var et resultat av at DNB realiserte sin pantesikkerhet. Inntekten fra salget ble benyttet til nedkvikting på tilleggs kreditten, og medførte at kausjonsansvaret ble tilsvarende lavere. Kjøpet innebar videre at Rolstad ikke trådte inn i DNBs sikkerheter. Finansavtaleloven §§ 66 og 70 kommer derfor ikke til anvendelse i saken.
- (24) Finansavtaleloven § 66 gjelder videre kun mellom banken og Bragerhaug, og Rolstad står ikke ansvarlig for eventuelle feil som er begått av DNB. Det er ikke grunnlag for en analogisk anvendelse av bestemmelsen. En innfriende kausjonist er verken legitimert eller har kompetanse til å frigi sikkerhet.
- (25) Erling Rolstad AS har lagt ned slik påstand:
- "1. Anken forkastes.**
2. Erling Rolstad AS tilkjennes saksomkostninger for Høyesterett."
- (26) *Jeg er kommet til at anken må forkastes.*
- (27) Saken gjelder spørsmålet om Rolstad kan kreve regress av Bragerhaug etter at Rolstad innfridde et kausjonsansvar som partene heftet solidarisk for.
- (28) Jeg nevner innledningsvis at partene er enige om at det forelå et solidarisk kausjonsansvar, og om at Rolstad i utgangspunktet kunne rette et regresskrav mot Bragerhaug etter at Rolstad innfridde kausjonen. Det er også enighet om at hver av partene etter det underliggende forholdet skulle dekke halvparten av ansvaret. Uenigheten knytter seg til forståelsen av avtalen mellom DNB og Rolstad, som Bragerhaug mener har ført til at det ikke lenger er noe regresskrav å gjøre gjeldende.
- (29) Før jeg går inn på tolkingen av denne avtalen, vil jeg knytte noen generelle merknader til forståelsen av finansavtalelovens bestemmelser.
- (30) Virkningen av at en kausjonist innfrir sin forpliktelse er nærmere regulert i finansavtaleloven § 70, hvor det i første ledd heter:
- "Ved innfrielse av kausjonsansvaret etter § 69 trer kausjonisten etter alminnelige regler inn i kredittavtalen og de sikkerhetene som er stilt for kredittgiverens fordring."**
- (31) I dette ligger det at kausjonisten kan benytte seg av de samme sikkerhetene som långiver kunne før innfrielsen, men normalt med prioritet etter långiver dersom fordringen som sikres, ikke fullt ut dekkes av kausjonistene, jf. blant annet Rt-1930-272.
- (32) Regresskrav mellom kausjonister reguleres ikke av finansavtaleloven, men må løses ut fra ulovfestede regler. I forholdet mellom samkausjonister er utgangspunktet at det etableres et regresskrav i den grad en kausjonist overfor kausjonskreditor betaler mer enn det vedkommende skal bære etter det underliggende forholdet kausjonistene imellom. For uavhengige kausjonister må regressadgangen løses med bakgrunn i de konkrete avtalene

som foreligger. Denne saken gjelder samkausjonister, og jeg konsentrerer meg derfor om forholdet mellom disse i det følgende.

- (33) Selv om finansavtaleloven § 70 ikke kommer direkte til anvendelse i forholdet mellom to kausjonister, følger det etter mitt syn forutsetningsvis at en kausjonist som har trådt inn i de sikkerhetene som er stilt for kausjonene, ikke kan disponere over disse til skade for en annen kausjonist. Sikkerhetene skal tjene til dekning for dem begge. En kausjonist som innfrir kausjonskravet, er ikke forpliktet til å inndrive sikkerhetene før han retter et regresskrav mot samkausjonisten, men samkausjonisten må i så fall gis mulighet til å benytte sikkerhetene til dekning av sitt kausjonsansvar.
- (34) Dette innebærer at en innfriende kausjonist ikke vil være berettiget til å oppgi en tiltrådt sikkerhet til skade for samkausjonisten, med mindre denne samtykker til dette. Rolstad har gjort gjeldende at innløsende kausjonist heller ikke vil være legitimert til å frafalle sikkerheter med den konsekvens at samkausjonisten ikke kan nyttiggjøre seg disse. Spørsmålet har ikke vært prosedert fra den ankende parts side, og slik jeg for øvrig ser saken er det ikke nødvendig å gå inn på denne problemstillingen.
- (35) Etter § 70 er det en forutsetning at den innfriende kausjonisten faktisk trer inn i sikkerhetene. Dersom kausjonisten kjøper sikkerhetene fra kausjonskreditoren, som ved forfall ønsker å realisere sikkerheten, foreligger det ingen inntreden, men en realisasjon. Ved vurderingen av om en samkausjonist har opptrådt i strid med prinsippene i § 70, må det derfor skilles mellom inntreden i og realisasjon av sikkerhetene.
- (36) Videre må det ses hen til finansavtaleloven § 66 første ledd, som gjelder frigivelse av sikkerhet. Etter denne bestemmelsen kan ikke en finansinstitusjon, uten uttrykkelig samtykke fra kausjonisten, "frigi pant eller annen sikkerhet som var stilt eller forutsatt stilt da kausjonsavtalen ble inngått", med mindre det stilles tilsvarende sikkerhet eller frigivelsen er av begrenset betydning for kausjonistens stilling. Dersom det frigis pant i strid med første ledd, vil ikke kausjonisten lenger være bundet av kausjonsavtalen.
- (37) Bestemmelsen i § 66 gjelder forholdet mellom en finansinstitusjon som kausjonskreditor og kausjonistene, og ikke direkte mellom kausjonistene. Hensynet bak bestemmelsen om å sikre at kausjonisten kan forholde seg til de sikkerhetene som var stilt da kausjonen ble gitt, gjør seg imidlertid også gjeldende i forholdet mellom kausjonistene. Som jeg allerede har nevnt, vil en kausjonist som utgangspunkt ikke ha kompetanse til å frigi sikkerhet med den virkning at samkausjonisten avskjæres fra å nyttiggjøre seg sikkerheten. Skulle kausjonisten etter omstendighetene likevel ha slik kompetanse og benytte denne til å frigi stillet sikkerhet til skade for samkausjonisten, vil – etter mitt syn – regresskravet kunne tapes i tråd med prinsippene i § 66.
- (38) Jeg nevner også at i tillegg til de uttrykkelige bestemmelsene i finansavtaleloven, vil en kausjonskreditor kunne ha en særlig lojalitetsplikt overfor kausjonisten, jf. blant annet den tidligere Bankklagenemndas avgjørelse i sak 2008-84. En slik lojalitetsplikt gjelder etter mitt syn også mellom samkausjonister.
- (39) Jeg går så over til å se nærmere på de faktiske forholdene i saken.
- (40) Da Bragerhaug og Rolstad Asfalt AS gikk konkurs 7. februar 2014, tiltrådte DNB de ulike pantesikkerhetene som var stilt som sikkerhet for selskapets forpliktelser overfor banken,

blant annet kundefordringene. Den 19. januar 2015 fremmet banken et påkrav til de to kausjonistene på 778 035 kroner inklusive renter. Det fremgikk av påkravet at alle sikkerheter var realisert, og at banken etter en lang prosess vurderte det slik at de gjenstående fordringene ikke lot seg innkreve. Videre ble det opplyst at kravet ble fremsatt såpass sent fordi "det har tatt banken som pantøver lang tid å få gjort de nødvendige juridiske vurderinger, spesielt av fordringsmassen".

- (41) Ved påkravet oppsto det en diskusjon mellom banken og kausjonistene. Både Bragerhaug og Rolstad ga uttrykk for misnøye med bankens håndtering av låneengasjementene og kausjonen, og de bestred størrelsen på kravet. Bragerhaug avviste kravet i sin helhet, mens Rolstad ønsket en justering av beløpet og en snarlig løsning, slik at det ikke påløp ytterligere rentekostnader. Rolstad ga samtidig uttrykk for at det var verdt å forsøke ytterligere inndrivning av kundefordringene. Som følge av innvendingene mottok kausjonistene nytt påkrav for et beløp på 617 112 kroner, som med tillegg av renter utgjorde 710 945,24 kroner per 9. februar 2015.
- (42) Etter nærmere drøftelser mellom Rolstad og banken, ble det 24. februar 2015 inngått en avtale i tilknytning til kausjonskravet. I e-post samme dag fra Ole A. Berge i DNB til Egil Rolstad er avtalen oppsummert slik:

"Kausjonsansvar Egil Rolstad AS

Viser til inngått avtale i dag på tlf mellom Egil Rolstad og Jahn Petter Dahlum.

DNB godtar følgende innbetaling i forbindelse med kausjonsansvar avgitt som sikkerhet for tilleggs kreditt på Bragerhaug og Rolstad Asphalt AS.

Kausjonsansvaret innfris med en innbetaling på	kr. 617.112,-
Kjøp av de utestående fordringer i BRA AS	kr. 100.000,-
Sum innbetales på kto. 15031648758 snarest	kr. 717.112,-"

- (43) Bragerhaug har gjort gjeldende at denne avtalen ikke kan forstås slik at Rolstad har kjøpt fordringene, men at selskapet har dekket inn kausjonsansvaret og ved det trådt inn i den etablerte sikkerheten i pantefordringene, slik det fremgår av finansavtaleloven § 70. Beløpet som er oppgitt å knytte seg til salg av fordringene, er anført å gjelde retten til å beholde eventuelt overskytende dersom inndrivelsen av fordringene ga et beløp som oversteg kausjonskravet. Rolstad har avvist dette.
- (44) Ved tolkingen av avtalen må det blant annet ses hen til avtalens ordlyd, partenes forutsetninger og omstendighetene rundt avtaleinngåelsen.
- (45) Etter mitt syn følger det av ordlyden i avtalen at partene både var enige om innfrielse av kausjonsansvaret og om at Rolstad skulle kjøpe kundefordringene, uten at dette er begrenset til eventuelt overskytende beløp etter dekning av kausjonsansvaret. Jeg kan ikke se at det er holdepunkter i avtalen for en annen forståelse.
- (46) Avtalen må også ses i lys av de forutgående forhandlingene mellom DNB og Rolstad. Det følger av fremlagt korrespondanse at det ble forhandlet om ulike løsninger. Allerede i juni 2014 ga Rolstad uttrykk for at han ønsket å kjøpe alle fordringene, men banken avslø tilbudet fordi den mente tilbudet på 100 000 kroner var for lavt. Da forhandlingene ble tatt opp igjen på nyåret 2015, ønsket banken primært en innfrielse av kausjonskravet med påfølgende overføring av sikkerhetene, jf. finansavtaleloven § 70. Dersom Rolstad inndrev

fordringene, skulle det overskytende etter dekning av regresskrav og rimelige inndrivelseskostnader, tilfalle banken. En slik løsning ble avvist av Rolstad flere ganger, senest ved e-post 23. februar 2015. Banken besvarte denne e-posten med å anføre at dersom Rolstad skulle beholde det overskytende beløpet, måtte det forhandles separat om dette. Likevel kom partene allerede neste dag til enighet om en avtale hvor betingelsene fullt ut synes å være i samsvar med Rolstads tilbud.

- (47) Slik jeg ser det, kan ikke korrespondansen i saken tolkes på annen måte enn at Rolstad og banken forhandlet om ulike løsninger, men til slutt ble enige om et reelt og selvstendig salg av fordringene, hvor resultatet av inndrivningen var banken uvedkommende.
- (48) En slik forståelse av avtalen støttes også av den etterfølgende korrespondansen mellom DNB og Rolstad, i forbindelse med at Rolstad hadde behov for en bekreftelse fra banken på at selskapet hadde ervervet kravet, og således hadde rett til å inndrive disse. Det er også av betydning at DNB ikke på noe tidspunkt har gitt uttrykk for en annen forståelse av avtalen.
- (49) Også enkelte andre omstendigheter er av betydning ved tolkingen av avtalen.
- (50) Prisen på fordringene ble satt til 100 000 kroner, i samsvar med hva Rolstad hadde tilbudt sommeren 2014. Det fremstår som lite sannsynlig at Rolstad ville akseptert å betale dette for et mulig overskytende beløp, i et tilfelle hvor han visste at banken anså fordringene som verdiløse og det ikke var andre aktuelle kjøpere. Fordringene knyttet seg til omstridte krav i entrepriserforhold, slik at eventuell inndrivelse forutsatte betydelige inndrivelseskostnader og medførte en ikke uvesentlig prosessrisiko. Det er heller ikke reist innsigelser mot prisen fra Bragerhaugs side, uavhengig av om den knyttet seg til kjøp av fordringene eller retten til å beholde det overskytende beløpet.
- (51) Jeg finner også grunn til å bemerke at overdragelsen skjedde i åpenhet, og det er ikke anført at Rolstad har opptrådt illojalt overfor Bragerhaug. Dersom innfordringen ikke hadde lyktes, ville Rolstad alene måtte bære kostnadene ved dette, herunder sakskostnadsansvaret overfor HAB Construction AS om kravet ikke hadde ført frem. I et slikt tilfelle er det, etter mitt syn, ikke urimelig at Bragerhaug, som verken ville erverve fordringene eller har bistått ved inndrivelsen, heller ikke drar fordel av at Rolstad lyktes med innfordringen.
- (52) Etter mitt syn viser altså avtaleteksten og omstendighetene for øvrig at DNB realiserte pantesikkerheten på forretningsmessige vilkår, slik pantehaver har anledning til etter en konkurs hos debitor. Så lenge avtalen mellom DNB og Rolstad innebar et reelt og selvstendig salg av de utestående kundefordringene til markedspris, er det uten betydning at salget skjedde til en kausjonist. Videre er det ikke grunnlag for å si at salget var begrenset til det overskytende beløpet etter dekning av kausjonsforpliktelsen. Jeg bemerker i denne sammenheng at en eventuell deling av retten til utestående fordringer, vanskelig kan tenkes uten at partene også hadde regulert hvem som skulle stå for inndrivelse og hvem som skulle bære kostnadene ved dette. Et delvis salg av fordringene vil også reise en rekke andre spørsmål, blant annet om hvordan markedsmessig pris skal vurderes, og om forholdet mellom kausjonistens rett til inntreden i sikkerhetene og kreditors rett til å nyttiggjøre seg restsikkerheten. Disse spørsmålene er det ikke nødvendig for meg å gå nærmere inn på.

- (53) Finansavtaleloven § 70 kommer etter dette ikke til anvendelse.
- (54) Bragerhaug har subsidiært anført at verken DNB eller Rolstad kunne frigi sikkerhetene uten selskapets samtykke, jf. finansavtaleloven § 66.
- (55) Det følger av mitt syn på saken at jeg mener avtalen mellom DNB og Rolstad innebar en ordinær realisasjon av kundefordringene i sin helhet, og ikke en frigivelse av sikkerhet. Jeg finner derfor ikke grunn til å gå nærmere inn på finansavtaleloven § 66, utover å bemerke at jeg, som nevnt, ikke ser bort fra at det kan være tilfeller hvor en avtale om realisasjon av pantesikkerhet må karakteriseres som en frigivelse av sikkerhet, slik at kausjonen eller et regresskrav kan falle bort etter prinsippene i § 66 eller ulovfestede regler om lojalitet. Det er imidlertid ikke tilfellet her.
- (56) Jeg er etter dette kommet til at anken ikke fører frem.
- (57) Rolstad har vunnet saken, og selskapet har krav på dekning av sakskostnader etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd. Det foreligger ikke tungtveiende grunner som tilsier at Bragerhaug helt eller delvis skal fritas for sakskostnadskravet etter § 20-2 tredje ledd.
- (58) Prosessfullmektigen til Rolstad har lagt frem et samlet krav for salær og omkostninger, eksklusiv merverdiavgift, på 121 745 kroner. Etter mitt syn er dette beløpet rimelig og nødvendig, jf. tvisteloven § 20-5.
- (59) Jeg stemmer for denne

DOM :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Bragerhaug Invest AS 121 745 – etthundreogtjueentusensjuhundreogførtifem – kroner til Erling Rolstad AS innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

- (60) Dommer **Falch:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (61) Dommer **Møse:** Likeså.
- (62) Dommer **Bergsjø:** Likeså.
- (63) Dommer **Endresen:** Likeså.

(64) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Bragerhaug Invest AS
121 745 – etthundreogtjueentusensjuhundreogførtifem – kroner til Erling Rolstad
AS innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.